

Patrick Lagrou
Verdwenen
in de **Sargassozee**

δ

Tenzij het lot hen toch nog een handje toestak
en ze tegen alle verwachtingen in
de dichtbevolkte kust van Florida te zien
zouden krijgen. Maar nu was ook die hoop verdwenen.
Het enige wat de piloot tot vervelens toe
bleef zien, waren de letters FT-28 van de Avenger
die nog steeds links voor hem uit vloog.
De man keek nog eens op zijn horloge.
Het was precies acht uur geworden.
Heel lang zouden de motoren
het niet meer volhouden.
Tenzij er zich nog een mirakel voordeed ...

2

Vrijdag 13 december 1957, rond elf uur in de avond.

Professor Trifonius Cauliflower wreef zich in de handen. De eerste proefresultaten die ze vandaag hadden binnengekregen, overtroffen zijn stoutste verwachtingen. Alle apparatuur werkte optimaal. Deze bijdrage aan het onderzoek tijdens het Internationaal Geofysisch Jaar dat straks zou beginnen, zou zeker niet onopgemerkt blijven. Nog maar enkele weken geleden had de kleine professor aan boord van het grote oceanografische zeilschip de Ekoba III Miami in Florida verlaten. Het prachtige, houten vaartuig was al minstens een halve eeuw oud, maar had aan stevigheid nog niets ingeboet. Vreemd genoeg had het nu apparatuur aan boord die op zijn minst als heel modern kon worden beschouwd. Dat was immers nodig om al die proefnemingen hier in het midden van de Sargassozee te kunnen uitvoeren. Maar voordat ze in deze bijzondere zee waren aangekomen, had de Ekoba III nog een paar dagen in zuidoostelijke richting gevaren en was het de kusten van een aantal eilanden van de Bahama's blijven volgen. Daar moesten ook nog enkele waarnemingen worden verricht.

Pas ter hoogte van de Turks en Caicos eilanden hadden ze de steven pal naar het noorden gewend. Langs de 72ste lengtegraad waren ze dan opgeklimmen tot bijna in het hartje van de Sargassozee. Hier, in deze kalme, met wieren bedekte wateren, waren ze tot stilstand gekomen. In de komende weken en maanden zouden ze hier vooral de invloed van de Golfstroom op het klimaat proberen te bestuderen. Maar er stond nog ander onderzoek op het programma. Al die wieren vormden immers het woongebied van ontzettend veel leven. En dan waren er nog de vreemde trillingen die ze vandaag hadden waargenomen. Ze leken op lichte aardschokken, maar waren toch van een heel andere aard. Bovendien leken ze net van pal onder het schip te komen. Morgen zou speciale apparatuur worden uitgezet om na te gaan met welk verschijnsel ze hier te maken hadden. Wie weet welke wereldschokkende ontdekkingen hij als professor nog op zijn naam kon zetten? Maar nu was het moment aangebroken om deze dag te beëindigen. Morgen was er weer een nieuwe dag en er moest nog heel wat worden afgewerkt. Professor Cauliflower trok zijn gestreepte pyjama aan en wurmde zich in zijn kooi. Toen hij nog maar net goed lag, hoorde hij opnieuw die rommelingen in de diepte. Ze werden versterkt door de wanden van het schip

die als een reusachtig klankbord functioneerden.
Daarop sputterden alle lichten en uiteindelijk
doofden ze helemaal uit.
Zaten ze met een elektriciteitspanne
of was de oorzaak van een heel andere aard?
Lang hoefde de professor er niet over te tobben.
Het ogenblik daarop werd hij opgeschrikt
door een enorm aanzwellend geluid.
Het hield het midden tussen een vulkaan
die op uitbarsten stond en een naderende orkaan.
Pas toen hij voelde hoe het schip omhoog
werd gestuwd, beseftte hij ten volle
dat hij dit avontuur wellicht niet zou overleven ...

3

*Zaterdag 24 december 1966,
even na halfzes in de avond ...*

Nog geen halfuur geleden was de zon ondergegaan.
De vlucht zat er nu bijna op.
Toch bleef Charly Davidson de stuurknuppel
van zijn Piper Super Cruiser stevig vasthouden.
De hevige zijwind, die vanuit
zuidoostelijke richting kwam,
duwde hem nog steeds uit koers.
Gelukkig zou het niet lang meer duren
voor hij zijn bestemming bereikte.
Elk moment kon het eiland San Salvador
in de verte opdagen. Tenminste, áls hij nog altijd
de juiste koers aanhield.
Anders kon het er wel eens spannen.
In de vroege middag was Charly Davidson
vanuit Bermuda vertrokken. Op dat eiland,
dat op zowat achthonderd kilometer
van het Amerikaanse vasteland lag,
had hij zijn laatste lading afgeleverd.
Nu keerde hij voor de eerste keer in vele maanden
naar huis terug. Vanavond was
het trouwens kerstavond. Die wilde hij absoluut
bij zijn trouwe Wilma doorbrengen,
hoezeer ze het hem ook had afgeraden.
Door naar Long Island te komen,
waagde hij zich immers op gevaarlijk ijs.
Maar de kans dat ze net op deze bijzondere avond
in een hinderlaag zouden liggen, was behoorlijk klein.

Op kerstavond zaten agenten toch ook liever met hun benen onder een feesttafel, dan een hele nacht buiten op de uitkijk. Charly Davidson had zijn beslissing zonder enige moeite genomen. Berekende risico's nemen, was nu eenmaal een belangrijk onderdeel van de job. Tot op heden hadden hij en zijn trouwe paarswitte Piper er zich telkens door gesparteld. Zelfs die paar keer dat hij beschoten was of dat hij een noodlanding had moeten maken. Telkens hadden hij en zijn oude kist de dans weten te ontspringen. Vanavond zou daar geen uitzondering op worden. Hij hoefde zich geen zorgen te maken. Tenminste, als hij nu niet snel land te zien zou krijgen. Anders kwam hij misschien toch nog in de penarie te zitten. Nochtans was hij opgestegen met meer dan voldoende kerosine in zijn tank. Hiermee kon hij de Bahama-eilanden op zijn sloffen halen. Maar toen waren er opeens die vreemde storingen geweest. In geen tijd was zijn boordkompas helemaal ontregeld. En alsof dat nog niet genoeg was, kreeg hij ook nog te kampen met vervelende zijwinden. Gelukkig had hij de zon kunnen gebruiken om zijn koers min of meer te bepalen. Maar nu die er niet meer was en de meeste sterren nog niet zichtbaar waren, kwam hij stilaan in nauwe schoentjes te zitten. Als hij nu niet recht op Long Island afstevende,

bleef er voor hem zogoed als geen brandstof
meer over om naar een ander eiland
op zoek te gaan. In het beste geval mocht hij dan
een kruis maken over zijn kerstavond met Wilma,
maar in het slechtste zou ze hem nooit meer
levend terugzien ...

Opeens bespeurde Charly Davidson iets
aan de horizon. Dat kon alleen maar
een brokje land zijn. Daarin had hij zich
nog nooit vergist. Zo dadelijk zou hij
het wel herkennen. Elk eiland van de archipel
kende hij immers uit het hoofd.

Het zou meteen kinderspel zijn om de kortste weg
te vinden naar de onverlichte startbaan
van Long Island.

‘Wilmaaaaaaa,’ riep hij zo luid hij maar kon,
‘stop die kalkoen maar in de oven. Ik kom er aan!’